FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Benjamin Stevenson

Toți cei din această bancă sunt niște hoți

Traducere din limba engleză și note de
Mihaela Apetrei

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Ana Niță

Design și ilustrație copertă: Tudor-Gabriel Motroc

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Oana Aanei

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STEVENSON, BENJAMIN
Toți cei din această bancă sunt niște hoți / Benjamin Stevenson ; trad. din lb. engleză de Mihaela Apetrei. - Bucureşti : Editura Trei, 2026
ISBN: 978-606-40-3388-8

I. Apetrei, Mihaela (trad.)

821.111

Titlu original: Everyone in this Bank is a Thief
Autor: Benjamin Stevenson

Copyright © Benjamin Stevenson 2025

Copyright © Editura Trei, 2026
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-3388-8

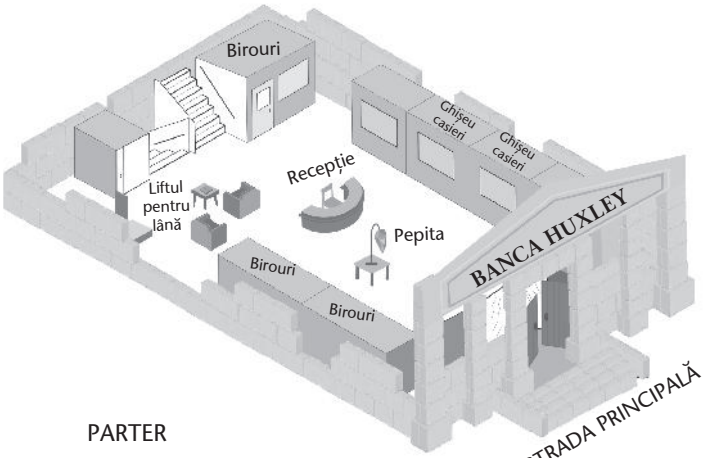
Pentru Aleesha Paz
Hoața
(Jaful #6)

Poate că ultimele cuvinte, transmise cu limbă de moarte, ar trebui totuși incluse în listele de clișee și artificii narative pe care teoreticienii le-au scos în afara legii de decenii, începând cu părintele (!) Ronald A. Knox (1924) și S.S. Van Dine (1928), sau cu decalogul Jurământului „Detection Club" (1932). Aceste liste interzic otrăvurile necunoscute și imposibil de detectat, existența a mai mult de un pasaj secret, chiștoacele trădătoare pe care scrie marca de țigări, gemenii identici sau sosiile... servitori ucigași, amprente falsificate, câini care nu latră sau forțe supranaturale. Unii specialiști ar adăuga și iubirea, dar ce lași cu limbă de moarte nu a fost înscris pe nicio listă de „interzise".

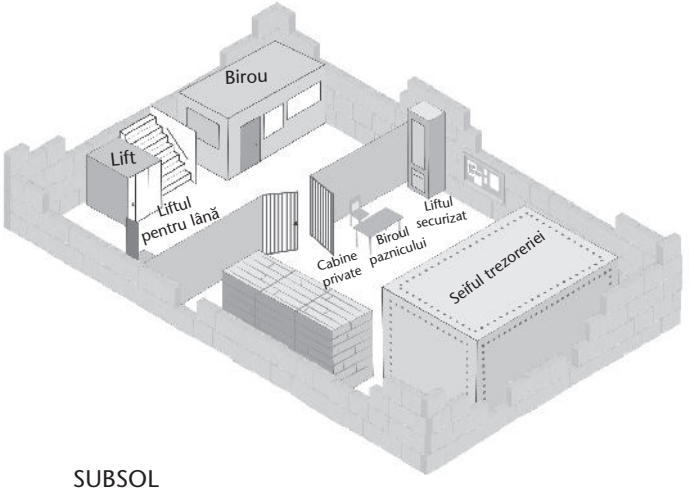
Karl S. Guthke, *Dezvăluire sau înșelăciune: cuvintele lăsate cu limbă de moarte în romanele polițiste*

Surâzător, cel jefuit îl fură pe tâlhar.

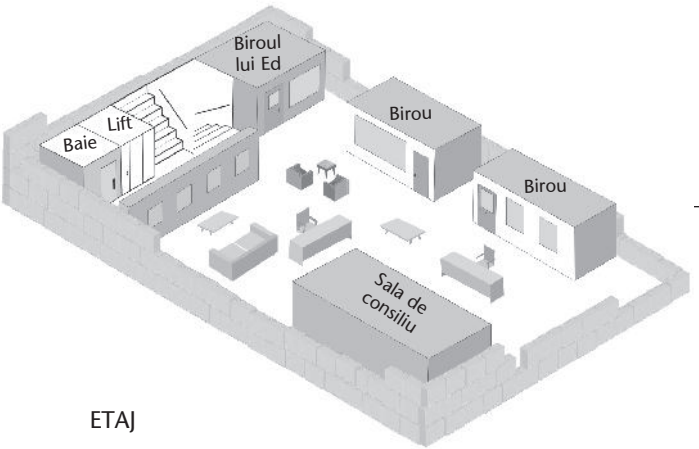
William Shakespeare, *Othello,* Actul I, Scena 3

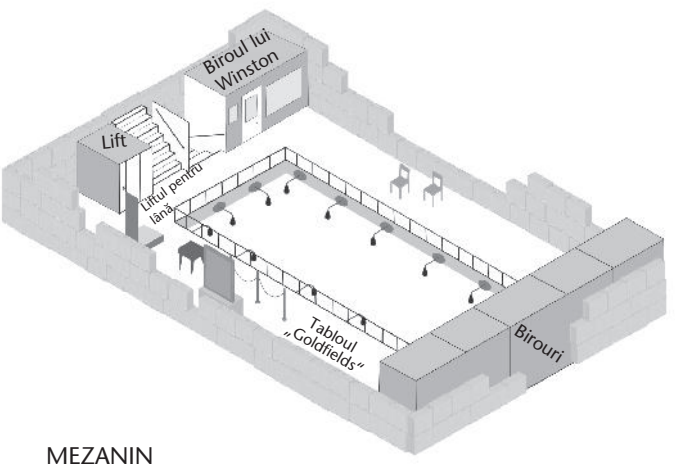
PARTER

SUBSOL

ETAJ

MEZANIN

PROLOG

Având în vedere că mor și că nu am la mine decât un stilou, hai să trecem rapid prin politețurile de început.

Mă numesc Ernest Cunningham. Până azi, aș fi zis că sunt un detectiv bunicel. Nu un profesionist și nici pe departe un expert, dar există deja trei criminali care ar confirma (dacă și cei doi morți ar putea vorbi) că le-am dat ceva bătăi de cap. Deci: bunicel. Deși chestia asta cu „mor" mă coboară nițel în clasament, aș zice.

Dacă momentul pentru consemnarea memoriilor mele ți se pare cam ciudat ales, o să adaug totuși că nu sunt grav rănit. Nu-mi lipsesc membre și nici nu țâșnește din mine vreun lichid roșu aprins, nu-mi curge otravă prin vine și nici nu am trupul cuprins de flăcări, spre deosebire de alte suflete nefericite din paginile ce vor urma. Tot ce fac este să stau aici, pe podeaua rece ca gheața a unei cutii metalice cam de mărimea unui frigider, în care, după propriile calcule, mai am aer cam 15 ore. Asta, firește, dacă nu luăm în calcul risipa de oxigen provocată de urletele mele și de bătăile disperate și inutile cu pumnii în ușa cutiei în care mă aflu și al cărei cod îl știu doar eu. Unele dintre înjurăturile pe care le-am proferat sunt

inventiv de lungi și au necesitat respirații profunde. Hai să zicem că mi-au mai rămas 14 ore și jumătate. Eu zic că merită.

Nici cerneala, nici aerul de aici, ambele pe terminate, nu-mi oferă răgazul pentru depănarea unor povești din trecut, dar așa, la modul general, dacă citești ceva din toate astea este tocmai pentru că am rezolvat niște crime la viața mea. Am crescut mâncând pe pâine romanele cu detectivi ale Epocii de aur — mistere „fairplay" în care indiciile sunt sub ochii și nasul cititorului —, prin urmare mi-a venit foarte la îndemână, ori de câte ori m-am trezit implicat în crime din viața reală, să le și aștern pe hârtie. M-am mândrit dintotdeauna că, atunci când am relatat aceste cazuri în cele trei cărți ale mele, am fost un povestitor pe care să te poți baza. Nu prezint decât adevărul, exact așa cum l-am văzut. Cititorul și autorul rezolvă misterul împreună. Nu există fapte ascunse sau omisiuni deliberate. Așa funcționează „fairplayul".

Spun „la modul general" pentru că de data asta va fi un pic diferit. Da, există o crimă. De fapt, chiar mai multe. Și în 14 ore și, ia să vedem... 29 de minute, va mai exista încă una. Așa cum am promis, o să scriu aici și o să detaliez toate indiciile pe care le am. Totuși, contrar uzanțelor, trebuie să fac o omisiune de obicei nepermisă în Epoca de aur: numele criminalului.

Și asta pentru că n-am rezolvat încă misterul.

De obicei, când sunt gata să mă apuc de scris înseamnă că am îndeplinit toate cerințele acestui gen literar. Am copcile prinse și noile contracte pentru carte încheiate — nu neapărat în ordinea asta. Mi-am vărsat și sângele în mai multe rânduri și am și primit niște sânge în vene — categoric în ordinea asta. Am stat într-o

încăpere plină de suspecți și i-am eliminat, unul câte unul, până am ajuns la ucigașul sau ucigașii reali. De obicei, asta e partea mea favorită; scena din salon, așa cum este denumită adeseori. Dezvăluirea care crește până în punctul culminant, *meritată* și de cititor, și de detectiv. Singurul motiv pentru care oamenii citesc cărți despre crime misterioase.

Faptul că eu știu finalul înseamnă, de obicei, că pot să-ți spun unde să te uiți, să-ți semnalez indiciile importante pe parcurs, astfel încât, până la deznodământ, să fii la fel de bine echipat ca detectiv „de fotoliu" pe cât sunt eu ca detectiv real. Dacă nu știu cine este ucigașul, nu te pot îndruma cu certitudine în direcția corectă. Desigur, îți pot spune câteva lucruri la care să fii foarte atent: de pildă, că elementele care par *prea ușoare* probabil că așa și sunt. Dar nu se compară cu situațiile de până acum. O carte fără un final este ca și când mănânci legumele, dar nu ajungi până la desert.

Firește că am câteva teorii. Înainte de a fi închis aici am reușit să elimin unele piste false, să demontez câteva minciuni și să adun câteva motive, dar tot îmi lipsește criminalul. O slabă consolare ar fi că sunt totuși atât de aproape de el, încât cineva vrea să mă elimine. Poate că acesta este indiciul final. Ce anume am descoperit, chiar înainte ca lucrurile s-o ia razna pe aici, de am devenit brusc, dintr-o bătaie de cap, o adevărată amenințare?

Încerc să identific dimensiunea unor palme după presiunea pe care mi-au aplicat-o pe spate — oare am simțit și un inel? — sau să disec tiparul pașilor care se îndepărtau — care era lungimea pasului sau tipul de pantof cu care era încălțat făptașul? — pe fundalul zgomotului

metalic al ușii care se închidea etanș. Dar nu e de niciun folos.

În ficțiune, ironia este destul de mișto, dar în viața reală o resimți enervantă și plină de aroganță. Mi-am petrecut cea mai mare parte a ultimelor 24 de ore încercând să intru în seiful acesta. Iar acum o să mor în el.

Și dotările mele sunt la fel de sumare ca oxigenul. Am un carnețel, un stilou și câteva nimicuri: o lanternă minusculă la a cărei lumină scriu, un marker gros negru, o stație radio defectă, un magnet, un manual de chimie pentru liceu și o armă aproape fără muniție. Arma despre care vorbesc este un revolver cu încărcătorul la vedere: nu sunt deloc expert în așa ceva, dar văd limpede că au mai rămas doar două gloanțe. N-o să mor de sete: am un borcan cu apă — da, un borcan — din care nu mă îndur să beau, pentru că nu-i al meu. Și m-aș simți vinovat dacă aș bea din el. Oricum, am mai multă nevoie de aer decât de apă. Presupun că, dacă sufocarea este atât de rea pe cât mi-o imaginez, cel puțin am aceste două gloanțe. Adică unul de rezervă.

În cele din urmă, polițiștii vor deschide seiful. Vor dori să verifice ce anume s-a furat. Dar asta după ce-i vor duce la loc sigur pe ostaticii supraviețuitori și vor gestiona dezastrul din trezoreria de la subsol. Chiar dacă voi reuși să rămân în viață până atunci, cum o să mă feresc să nu fiu făcut afiș de ușa din oțel, groasă de cinci centimetri, care o să zboare din țâțâni când o vor arunca în aer? N-au niciun motiv să acționeze cu grijă. Nu știe nimeni că-s aici, pentru că nimeni nu știe că jefuiam o nenorocită de bancă, dacă e să spunem lucrurilor pe nume.

O, da. Am jefuit o bancă. Cu asta trebuia să încep.

Și nu sunt singurul. Toți cei din această bancă sunt niște hoți.

10 suspecți. 10 jafuri. De atâta lucru mi-am dat și eu seama. Dacă îți sună nebunește, crede-mă, este așa cum îți zic. M-am obișnuit să fiu magnet pentru crime, dar treaba asta cu jaful îmi este încă străină. Și iată ceva ce am aflat acum: într-o bancă sunt mai multe lucruri de furat, în afară de bani.

Din ce mi-am dat eu seama, s-au furat următoarele: un stilou de aur, un dolar singuratic, alte diferite sume, variind de la câteva mii la 25 de milioane de dolari, un pahar de cafea, o viață și, ca s-o spun drăguț, o inimă.

Lista nu prea acoperă cele 10 jafuri promise; sunt mai multe furturi și mai mulți hoți pe care încerc să-i deslușesc. Acesta va fi cadrul pentru rezolvarea problemei, să asociez fiecărui suspect un anumit jaf. Dacă au considerat că un anume lucru merită furat, poate au considerat și că merită să ucidă pentru el. În aceste furturi se găsește și motivul pentru crimă. Dar întrebarea este: în care furt, anume?

Așadar, să ne întoarcem la povestea noastră. De ce-mi petrec ultimele ore scriind? Pentru că procedez ca atunci când rezolv misterul. Prefăcându-mă că există un cititor undeva, pot asambla indiciile într-o manieră demnă de etalarea corectă a informațiilor din romanele detectivistice ale Epocii de aur. Îmi imaginez că poate dacă le trec iar în revistă, o să apară și o soluție. Și dacă nu o pot găsi în următoarele 14 ore și ceva, poate reușesc să aștern pe hârtie îndeajuns încât oricine-ar fi cel ce va citi relatarea mea să fie în stare să pună lucrurile cap la cap.

Nu zic ceva gen *răzbunați-mă* sau chestii de felul ăsta. Dar sună bine, trebuie să recunoști.

Așa încât, iată informațiile. Poate că, scriind totul, te pot ajuta să rezolvi crimele de până acum și, ca urmare, s-o rezolvi și pe cea care urmează.

Asasinarea mea.

PRIMUL JAF:
UN STILOU DE AUR

CAPITOLUL 1

ERNEST CUNNINGHAM A MURIT.

Deși m-am confruntat în mai multe rânduri cu propria-mi moarte, am fost surprins să citesc despre ea, fie și numai pentru că a înțelege este una dintre capacitățile serios diminuate prin deces.

A fost nevoie să mă pipăi rapid și să mai verific o dată fotografia care însoțea știrea de ultimă oră, pentru a accepta că eram încă întreg. Chiar și în cafeneaua aceasta slab luminată, varianta mea de dinainte-de-a-fi-închis-într-o-cutie părea palidă, dar fără îndoială vie. Afară se întunecase, dar nu pentru că soarele de dimineață nu se străduia îndeajuns; dimpotrivă, își făcea numărul ignorat cu înverșunare, așa cum ignori un copil de cinci ani ce sare pe trambulină în timpul grătarului organizat în curte. O umbră densă și mișcătoare acoperea lumina soarelui, învăluind orașul Huxley. În orice altă carte cu mistere, umbra aceasta ar fi fost aruncată de câțiva nori prevestind o furtună pe cale să izbucnească, gata să mă izoleze pe mine și un grup de suspecți de restul lumii. Nu și aici. Atmosfera evoca ceva mult mai biblic. Oamenii zoreau pe afară ca și când ar fi trecut direct prin furtună,

ascunzându-și chipurile la tura cotului îndoit, deși nu era nici urmă de vânt sau ploaie. Umbra neagră se deplasa pe cer ca și cum ar fi fost vie.

Titlul știrii nu conținea greșeli de tipar: victima *eram* într-adevăr eu. Sau mai exact actorul Laurence Birch, angajat să mă interpreteze în viitoarea ecranizare a primului dintre cele trei cazuri de crimă pe care le rezolvasem. Mă întâlnisem cu el în câteva dăți — de două ori pe Zoom și de două ori în persoană —, suficient ca să mă simt vinovat pentru repeziciunea cu care îmi fugiseră ochii de-a curmezișul necrologului său, în căutarea cuvintelor inevitabile: *producția a fost amânată*.

— Zvonurile despre moartea ta au fost de-a dreptul exagerate, a spus Juliette, logodnica mea, smulgându-mi telefonul pe care mi-l dăduse mai devreme și îndesându-și în gură, cu mâna cealaltă, o felie de chec cu banane unsă cu unt.

Juliette deține o listă de cariere la fel de lungă precum tatuajul de pe toracele unui surfer îndrăgostit de poezie: proprietară de stațiune de schi, scriitoare, suspectă de crimă. Toate din trecut. Tot de domeniul trecutului este și părul ei lung. Și l-a tăiat recent, pentru o acțiune caritabilă, așa că acum era scurt, lins și demn de o invitație la o serată din era prohibiției. Juliette era, ca de obicei, ușor arsă de soare, fiindcă stătea în aer liber cam cât stăteam eu pe paturile de spital. Petrecuserăm iarna australiană la munte, ea cu un job temporar de instructor de schi, iar eu recuperându-mă după o rană de glonț.

— Tipul nici măcar nu seamănă cu mine, am spus scoțându-mi telefonul, ca să caut singur articolul cu pricina și să-l citesc mai bine.